

Mitropolitul
Antonie al Surojului

RUGĂCIUNEA ȘI VIAȚA MODERNĂ

Rugăciuni alese

Traducere din limba rusă
Adrian Tănăsescu-Vlas

editura
Σοφία

București

RUGĂCIUNEA ȘI VIAȚA

Rugăciunea înseamnă pentru mine relație personală. Nu am fost credincios, însă L-am descoperit deodată pe Dumnezeu, și El mi S-a înfățișat îndată ca valoare supremă și întreg sens al vieții, dar totodată și ca persoană. Cred că rugăciunea nu înseamnă nimic pentru cel pentru care nu există obiect al rugăciunii. Nu îl puteți învăța să se roage pe omul care nu are simțirea lui Dumnezeu Celui Viu; îl puteți învăța să se poarte întocmai ca și cum ar crede, însă aceasta nu va fi mișcare vie, așa cum este rugăciunea adevărată.

De aceea, ca introducere la aceste cuvinte despre rugăciune, aș vrea să vă transmit tocmai convingerea mea despre realitatea personală a unui Dumnezeu cu Care poate fi stabilită o relație. După aceea, îl voi ruga pe cititor să Îl privească pe Dumne-

zeu ca pe o persoană vie, ca pe un vecin, și să exprime această cunoaștere a sa în aceleași categorii în care își exprimă relația cu un frate sau un prieten. Cred că acesta este lucrul cel mai important.

Una dintre cauzele care face rugăciunea – publică sau privată – să pară atât de moartă sau atât de formală este aceea că prea des lipsește actul închinării la Dumnezeu săvârșit în inima care comunică cu El. Fiecare expresie – prin cuvânt sau faptă – poate fi de ajutor, dar toate acestea nu fac decât să exprime principalul, și anume profunda tăcere a comunicării.

Din experiența relațiilor omenești știm cu toții că dragostea și prietenia sunt profunde atunci când putem tăcea împreună – iar dacă pentru a menține contactul avem neapărată nevoie să vorbim, trebuie să recunoaștem, neîndoielnic și cu amărăciune, că relația respectivă rămâne încă una superficială. De aceea, dacă vrem să ne închinăm lui Dumnezeu rugându-ne, trebuie întâi de toate să învățăm să simțim bucurie pe urma faptului de a rămâne cu El în tăcere. Lucrul acesta e mai ușor decât poate părea la

început; pentru aceasta e nevoie de puțin timp, puțină încredere și hotărârea de a începe.

Odată, parohul din Ars¹ l-a întrebat pe un țăran bătrân ce face șezând ore întregi în biserică, aparent nici măcar rugându-se; țăranul i-a răspuns: „Mă uit la El, El Se uită la mine, și ne simțim bine împreună.”

Omul acela învățase să stea de vorbă cu Dumnezeu fără a încălca prin cuvinte liniștea apropierei. Dacă ne pricepem să facem asta, putem folosi orice formă de rugăciune – dar, dacă vrem ca rugăciunea să conștă, ca atare, în cuvintele pe care le folosim, vom obosi de ele în mod inevitabil, căci fără adâncimea rugăciunii cuvintele acestea vor fi superficiale și plicticoase.

Câtă însuflare pot aduce însă cuvintele atunci când în spatele lor stă liniștea, când ele sunt pline de *duh drept*!

Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta (Ps. 50, 17).

¹ Preot francez din secolul al XIX-lea, canonizat de către catolici (*n. tr.*).

Doamne!

Îți mulțumesc că mie – mie! – în nevrednicia mea, în slăbiciunea mea, îmi îngădui să stau înaintea Ta.

Trăiesc măreția Ta cea nesfârșită; îmi dau seama că sunt atât de mic, atât de nevrednic, încât nici nu am dreptul să stau înaintea Ta, nici măcar să mă închin Ție până la pământ... Te știu însă de Domn al meu, de Mântuitor al meu, de Prieten al meu – și aceasta nu este cutezare, că Însuși ai zis: *De acum nu vă mai zic „slugi”, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi „prieteni”, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu v-am făcut cunoscute vouă* (In. 15, 15).

Doamne! Îți mulțumesc că îmi îngădui să stau înaintea Ta nu cu simțământ de groază, de frică, ci cu simțământ de cutremur, de evlavios cutremur și de recunoștință că Tu îmi îngădui să stau așa înaintea Ta!

Doamne!

Întru evlavie stau înaintea nepătrunsului; întru evlavie stau, întru tăcere, întru închinăciune, căci cuvintele pe care le-am rostit îmi spun că nimic nu înțeleg, nimic nu știu, fără numai una: Te știu pe Tine, Doamne, nu întru această slavă, nu întru această strălucire, ci întru smerenia pe care ai arătat-o întru Întruparea Fiului Tău, întru îndurarea Ta, cu care L-ai dat pe Fiul Tău pentru mântuirea mea. O, Doamne! Cum poate fi aceasta?

Doamne!

Știu că Tu ești aici și eu sunt aici:
din mila Ta îmi dai a sta înaintea Ta.
Măcar că nu simt că ești de față, știu
însă că Tu ești aici, și aceasta este pen-
tru mine cea mai mare fericire, și bi-
necuvântare, și bucurie. Și eu o să
vorbesc cu Tine, o să-Ți spun totul, o
să îmi vărs tot sufletul, toate gânduri-
le, toate simțămintele, o să caut voia
Ta în toate, și nu mă voi depărta, nu
mă voi depărta, Doamne, chiar dacă
nu îmi vei da semn cu anii!

Doamne!

Atâta îngăduie-mi: să stau și să fiu încredințat că Tu aici ești; și apoi, dacă această încredințare va isca în mine un dram de viață, începe-voi să-Ți spun ceea ce am a-Ți spune.

Doamne!

Să îmi croiesc cu sila drum spre Tine nu pot, dar voi sta știind că Tu de față ești. Tu ești aici – și eu sunt aici. De vei voi, atinge-Te de sufletul meu, atinge-Te de inima și de mintea mea, săvârșește asupra mea ceea ce vei voi. Altminteri, destul îmi este că mi s-a dat asemenea fericire: a sta înaintea Ta și a cunoaște că Tu mă vezi și că eu pot să mă rog Ție cu rugăciunile pe care le-am învățat cândva sau pot vorbi cu Tine folosind cuvintele mele, spunându-Ți tot ce vreau – pentru că știu că mă iubești atât de mult încât nu mă vei lepăda chiar dacă ceea ce voi spune nu va fi vrednic nici de Tine, nici de sfântul loc unde mă aflu, dar voi spune adevărul înaintea Ta, totul Îți voi spune.